

Erin Kinsleyová

NALEZENÝ

Jeden chlapec se vrátil.

Další zmizel.

Čas běží.

HOST

přeložila
Alžběta Kalinová

Erin Kinsleyová

NALEZENÝ

Brno 2021

Found

Copyright © 2019 by Erin Kinsley

Cover pictures by Stephen Mulcahey and Eduardo Ripoll /
Arcangel Images Limited

Translation © Alžběta Kalinová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0775-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-0776-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0777-1 (MobiPocket)

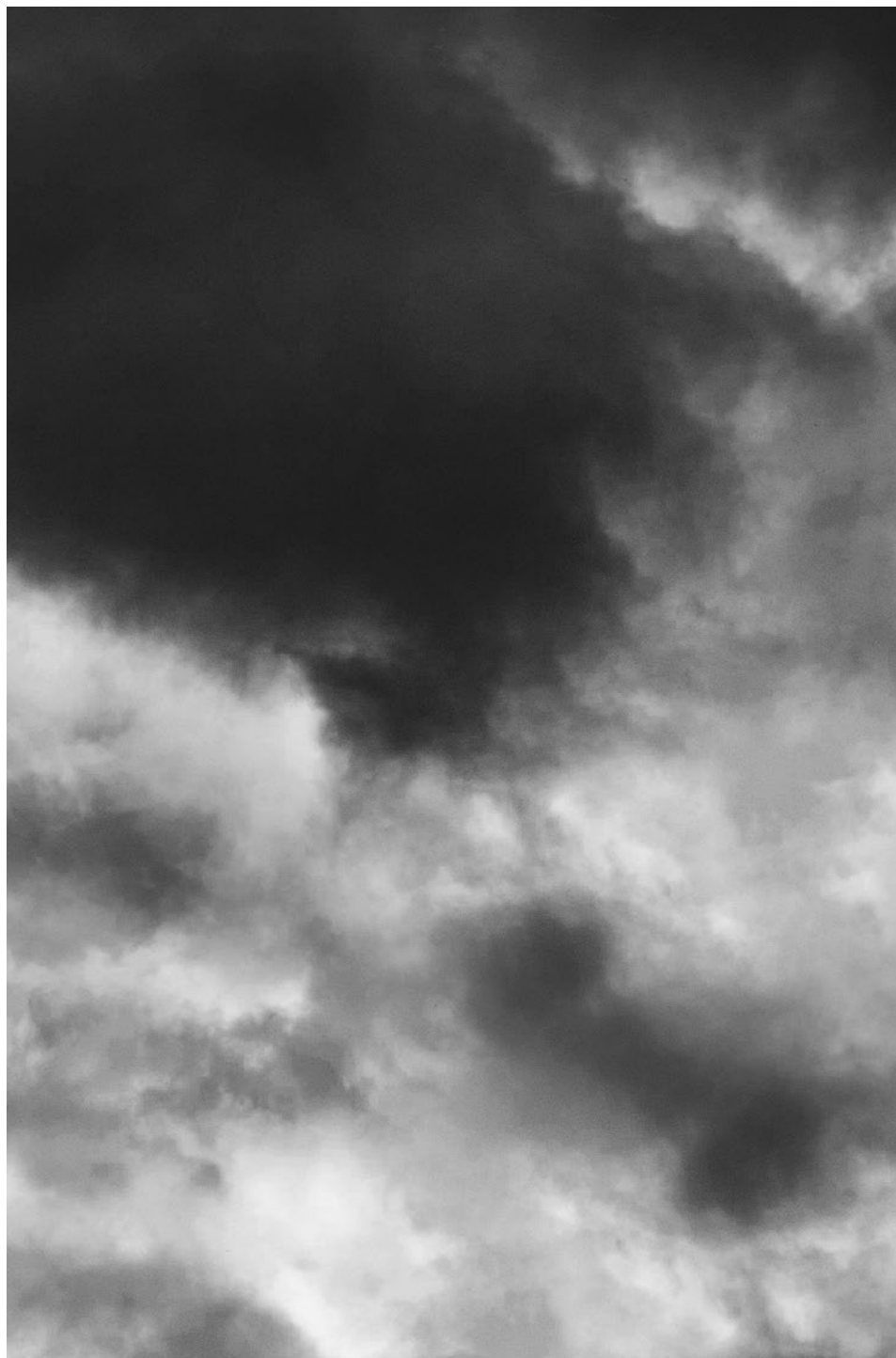
*Věnováno všem, kteří se nenašli,
a těm, kterým se po nich stýská.*

Cení se takt, nikoli mlčení.

SAMUEL BUTLER

*Za hranicí myšlenek o konání dobra a zla je jedno místo.
Tam se potkáme. Když si tam člověk lehne do trávy,
svět se zdá příliš komplikovaný na to,
aby o něm mělo smysl mluvit.*

RŮMÍ

**VAŠE
NEJHORŠÍ
NOČNÍ MŮRA**

—

Existuje tolik *kdyby*. A tolik *kéž by*. Kéž by se ragbyový trénink neprotáhl. Kéž by na něj Evan nechodil a neztratil botu. Kéž by se nerozhodl stavit v trafice a stihl dřívější autobus, který mu ujel o pouhých dvacet vteřin.

Kéž bychom všichni mohli v noci klidně spát s vědomím, že jsme před zlými lidmi v bezpečí.

V této sezoně se A týmu do dvanácti let zatím příliš nedařilo a v sobotu ho čekal zápas proti All Saints. Pana Griffithse těšilo, když školní tým vítězil, takže chlapce donutil zůstat na tréninku o pět minut déle, aby si ještě v dešti procvičili nahrávky. V šatně pak ze sebe kluci skopali zablácené boty i špinavé ponožky, odhodili na dlažbu špinavé šortky a trička a rozběhli se do sprch. Voda byla pro jednou teplejší než vlažná a Evan se Stewiem se pod sprchovými hlavicemi trochu zdrželi, aby se jim do mrazem zarudlých rukou a bílých prokřehlých nohou vrátil cit. Než se osušili a oblékli, ostatní už byli pryč. Pan Griffiths dopíjel ve sborovně poslední hrnek čaje před odjezdem domů.

Evan ztratil botu. Stewie mu s hledáním nepomohl. Akorát se netrpělivě opíral o věšák a pobízel ho, aby pohnul kostrou. Evan si lehl na zem, aby se podíval pod botník, a ušpinil si kalhoty i bundu. Svou botu nakonec našel pod něčím zapomenutými kraťasy. Pověsil je na věšák a botu si narval do tašky.

Bylo něco málo po páté. Stewie s Evanem se vydali k východu. Prázdnými chodbami lemovanými vitrínami se stříbrnými poháry a trofejemi se nesla ozvěna jejich hlasů. Ze zarámovaných fotografií na stěnách mlčky zíraly tváře někdejších hráčů. Rozjařené mládí posledních generací z barevných fotek, jeho předchůdci z černobílých nebo sépiových.

U hlavního vchodu už postával školník pan Prentice a netrpklivě si bouchal svazkem klíčů o stehno. Zavolal na ně, aby přidali. Chlapci poslechli. Parkoviště pro zaměstnance zelo až na staré subaru pana Griffithse a ředitelova passata prázdnotou. Chlapci zamířili po silnici k otevřené bráně. Probírali úkoly, hry na Xbox a nadcházející sobotní zápas.

Před trafikou na Belmont Avenue stála dodávka a pan Jadoon sledoval mladého Asiata, jak nosí do skladu vzadu za rohem bedny s vínem. Chlapci sáhli do kapes pro pár drobných, pan Jadoon je pustil dovnitř a hned se přesunul k monitoru kamerového systému.

Evan se Stewiem si chvíli vybírali. Evan si nakonec vzal plechovku fanty, zatímco Stewie se rozhodl pro pytlík octových chipsů. Než se dostali ke kase, už před nimi stál jiný zákazník. Zrovna se natahoval, aby zaplatil za mléko, a Stewie zahlédl jeho tetování. Na hřbetu ruky se mu svíjel černočervený had. Muž si všiml, že Stewie jeho umělecké dílo obdivuje, a když si bral zpátky drobné, mrkl na něj.

Když kluci vyšli ven, ten potetovaný chlápek odcházel pryč po Ruskin Road. Chlapci se vydali dál po Belmont Avenue. Evan otevřel plechovku fanty a Stewie mu nabídl pár chipsů. Školní batoh i tašku na výstroj měli těžké, a protože Evan byl na svůj věk malý, šel kvůli zátěži pomaleji. Zahlédli autobus, ale Evan se nerozbehl, aby ho chytil, nestačil totiž ještě dopít a řidič by mu s otevřenou plechovkou nedovolil nastoupit. Na zastávce nikdo nečekal, takže kolem ní autobus jen projel.

Chlapci došli na zastávku a letmo se rozloučili s tím, že se brzy potkají na internetu. Stewie zamířil k Church Road a domů. Evan si odložil tašky na zem.

O sedm minut později přijel další autobus, ale Evan už na zastávce nebyl. On ani jeho tašky. Na zemi ležela jen plechovka fanty, z níž do kanálu vytékal lepkavý nápoj.

Claire, Evanova matka, přichystala na šestou hodinu čaj, ale Evan se ještě nevrátil. Ve čtvrt na sedm zavolala — spíš nevrlá než ustaraná — Stewiemu. Ten jí řekl, co věděl, což nebylo mnoho, a Claire mu poděkovala. Jakmile s ním domluvila, poprvé se jí žaludek trochu stáhl úzkostí. Když o půl sedmé bouchly dveře, zavřela s úlevou oči. Jenže do kuchyně nevesel Evan, nýbrž Matt. Uklidňoval ji, že si nemá dělat starosti. Claire se pustila do obvolávání dalších lidí. V sedm už začínali panikařit oba, přestože Matt se to snažil maskovat sebejistým hlasem. V osm zavolali na policii. Než je někdo začal brát vážně, bylo jedenáct pryč.

A tou dobou byl už Evan v opravdu zoufalé situaci.

2

Vicky, Stewieho matka, rozsvítla lampičku na nočním stolku a podívala se na hodiny. Jedna hodina a čtyřicet dva minut. Někdo bušil na vstupní dveře. Vicky okamžitě zachvátil odvěký strach z uniformem a špatných zpráv, ale Paul ležel v posteli vedle ní a Stewie s Georgem spali ve svých pokojích. Na okamžik o těchto jistotách stejně zapochybovala, natáhla se k Paulovi a dotkla se jeho zad. Rytmus jeho dechu se změnil. Oddechoval rychleji, než když tvrdě spí, takže poznala, že je aspoň napůl vzhůru.

„Někdo je u dveří.“

Cítila, jak ztuhl a zaposlouchal se, jenže panovalo naprosté ticho.

„To se ti jen něco zdálo,“ zabručel. „Bože, zhasni to světlo.“

Vtom se bušení ozvalo znovu. Paul byl okamžitě úplně vzhůru.

„Kdo to sakra je?“ Zamžoural na hodiny, jenže bez brýlí nic neviděl. „Kolik je hodin?“

„Skoro dvě.“ Vicky vstala a přehodila si přes sebe růžový župan, který měla pověšený za dveřmi do ložnice. V domě byla zima. Topení se mělo spustit teprve za několik hodin. Když otevřela do chodby, Paul vstal a vydal se za ní. V takovou dobu nechodí poslové dobrých zpráv. Napadlo ho, jestli to není jeho matka nebo otec. Nebo možná bratr. Ale ti by snad spíš zavolali?

Vicky rozsvítla na schodech. Cestou dolů jí připadalo, že dost hlasitě vržou. Pak rozsvítla i na chodbě a venkovní světlo nade dveřmi. Za ojínným sklem zahlédla dvě postavy.

Rozhodla se počkat na Paula. Cizinci přede dveřmi už neklepali, jen tiše vyčkávali.

Paul na sebe navlékl džíny, včerejší tričko a nasadil si brýle. Tou dobou už si dělal o rodiče opravdu velké starosti, takže si nelámal hlavu s tím, jestli vzbudí kluky, a schody seběhl. Hned si všiml postav za dveřmi a podíval se na Vicky, která mu uvolnila cestu, aby to mohl vyřídit. Zvedl ze stolku na chodbě klíče, jenže pak zaváhal.

Mohl by to být kdokoli.

„Kdo je tam?“ zavolal.

„Policie.“

Vicky si zakryla rukou ústa a Paulovi se zatočila hlava. Vsunul klíč do zámku a otevřel. Venku se válel vlhký noční vzduch a mlhou probleskovala oranžová světla lamp. Před domem bylo zaparkované auto. Tmavý peugeot. Na schodech přede dveřmi stáli muž a žena, oba v oblecích, jako by byl den. Muž otevřel peněženku a ukázal mu odznak.

„Pan a paní Warehamovi?“ zeptal se zdvořile, ale bez úsměvu. Pak automatickým pohybem peněženku zavřel a schoval do kapsy od kalhot. „Já jsem detektiv seržant Hagen. Tohle je detektiv inspektor Naylorová. Můžeme dál?“

Následovala chvíle ticha. Paul se začal obávat nejhoršího. Poprvé v životě pochopil, co se myslí tím, že se člověku podlomí kolena. Vicky dokázala zachovat větší klid. Její matka žila v domově důchodců a trpěla pokročilou demencí. Její smrt by nikdy nepřišla ohlásit policie.

„O co jde?“ zeptal se Paul.

„Mohli bychom to probrat uvnitř?“ otázal se Hagen.

Vicky je zavedla do obývacího pokoje. Problesklo jí hlavou, že měla před spaním uklidit. Na stolku zůstaly od večera sklenice od vína a na židli se povaloval koš s žehlením, ke kterému se jaksi nedostala. Zvedla ho a odnesla do chodby.

Když se vrátila, Naylorová ji i Paula vyzvala, aby se posadili na pohovku, jako by to ona byla paní domu. Sama si sedla do křesla. Patřila k tomu typu žen, které by za jiných okolností Paulovi mohly připadat atraktivní. Pod sakem skrývala přesně ty křivky, které se mu líbily, tmavé vlasy měla sepnuté do nebdalého francouzského drdolu. Hagen si vzal jídelní židli a postavil ji doprostřed pokoje. Sedl si, roztáhl kolena a opřel se lokty o stehna, takže najednou zabíral dost místa. Pak se dlouze a tvrdě zadíval na Paula. Potom na Vicky. Paul si přál, aby jim už konečně řekl, co se stalo.

„Nejspíš přemýšlíte, proč jsme přišli,“ řekl Hagen. Hovořil s výrazným *er* typickým pro drsné ulice na okraji Newcastlu. Hagen se však svůj předměstský původ nikdy neobtěžoval skrývat. „Omlouváme se, že vás rušíme v tuhle hodinu, ale jistě chápete, že občas řešíme případy, kdy hrajeme o čas a musíme jednat rychle. A právě o takovou záležitost se bohužel jedná. Jeden chlapec je nezvěstný.“

Paula zaplavila ohromná úleva. Oddychl si, aniž si předtím uvědomil, že zadržoval dech. Takže jeho žádná katastrofa nepotkala. To někoho jiného. Okamžitě se za své sobectví zastyděl.

„Kdo?“ zeptala se Vicky.

„Evan Ferrers.“

„Evan? Opravdu? Panebože.“ Vicky byla zmatená. „Ale kdy mohl... O co přesně tady jde?“

„Evan se včera nevrátil domů ze školy,“ vysvětlila Naylorová empatickým tónem. Paula hned napadlo, jestli nemá tu řeč nacvičenou. „Paní Ferrersová si myslí, že byl včera odpoledne s vašim synem Stewiem. Je to tak?“

„Se Stewiem, ano. Byli spolu na tréninku ragby. Předpokládám, že spolu odešli. Většinou chodívají spolu.“

„A volala vám paní Ferrersová?“

„Ano,“ přikývla Vicky. „Říkala, že neví, kde Evan je, a požádala mě, jestli bych jí nemohla dát Stewieho k telefonu. Myslím, že jí moc nepomohl, ale pak už nevolala, tak jsem myslela, že Evan prostě přišel domů. Ani na chvilku mě nenapadlo, že by se mohl ztratit. Bože. Měla jsem jí zavolat, vidíte? Chudinka Claire! Jak je na tom?“

„V kolik hodin vám paní Ferrersová volala?“

„Nevím. Nějak kolem šesté, půl sedmé.“

„Myslíte, že bychom si mohli promluvit se Stewiem, paní Warehamová?“

Znělo to jako zdvořilá žádost, z Hagenova výrazu však bylo Vicky jasné, že ta zdvořilost je jen předstíraná.

„Vždyť je hluboká noc,“ namítla. „Zítřka musí vstávat do školy.“

Paul, Hagen i Naylorová se na ni zařídali tak, až zrudla.

„Omlouvám se,“ hlesla. „Zajdu pro něj.“

Stewiemu se zdál sen, který se zvrhl v noční můru. Ve zmeškaných temných pokojích na něj číhal maskovaný střelec. Když Vicky otevírala dveře do jeho pokoje, chovala se zbytečně tiše. To všechna ta léta mateřství. Světlo z chodby vykreslilo na koberci trojúhelník. Nejdřív s ostrým úhlem, ale jak otevírala dveře víc a víc, brzy přerostl do tupého. S geometrií měl Stewie poslední dobou potíže. Čím víc se mu ji Paul snažil vysvětlit, tím tvrdohlavěji jí odmítal a urážel se.

Pokojem prostupovala jeho nezaměnitelná vůně, která doznala během posledních několika měsíců výrazných změn. Sladká vůně vymydleného chlapečka ustoupila deodorantu ze supermarketu a nádechu pižma, kterým bylo načichlé veškeré jeho oblečení i ložní prádlo. Mikina s kapucí a tepláky, které si na sebe vzal po škole, ležely zmuchlané na podlaze. Kalhoty od školní uniformy visely za pásek přes židli. Stěnám

vládly plakáty. *Živí mrtví*, Bugatti Veyron, psychedelické masky hudebního dua CamelPhat, jehož hudbu měla Vicky vlastně ráda. Jinak se všude povaloval nepořádek spojený se Stewieho koníčky — krabičky s dévédéčky, poházená cédečka s počítačovými hrami, chrániče na kolena a na zápěstí, které používal, když vyrazil na skateboardu, cyklistická helma, kterou odmítal nosit.

A uprostřed všeho toho chaosu ležel Stewie, v bezpečí, na svém místě. Vicky byla přesvědčená, že ví, jak se Claire musí cítit. Jaké by to bylo stát ve dveřích synova pokoje s vědomím, že je nezvěstný, pryč. Už při tom pomýšlení se jí zvedl žaludek a sevřelo srdce, jako by ho někdo se zlým úmyslem stiskl v ruce, a myslí jí probleskl obraz sebe samé, zničené žalem.

Honem ho zaplašila. To ne já. To ona.

Vděčnost, kterou pocítila, v ní vyvolala pocit hanby. Nicméně i když si uvědomovala, jak nízké to je, nemohla si pomoci.

Stewie se ve spánku neklidně převaloval. Nejspíš se ve snu vracel k nějaké hře na Xboxu. Nahlas zašeptala jeho jméno. Nechtěla ho vzbudit příliš rychle, aby se nepolekal. Zapomněla, že poslední dobou je umění ho vůbec probrat. Část jeho podvědomí ale zřejmě chtěla uniknout střelci ze hry, takže Claire v trojúhelníku světla dopadajícího z chodby spatřila, jak zamrkal.

„Jsi vzhůru, Stewie?“

To, že se v jeho pokoji máma zjevila takhle za tmy, znamenalo, že se něco děje. Stewie se posadil.

„Co je? Jsou všichni v pořádku?“

„Musíš jít se mnou dolů,“ zašeptala Vicky, aby neprobudila George. „Je tady policie.“ Ačkoli Stewieho tvář napůl halila tma, bylo vidět, že ho ta informace zaskočila, a Vicky si uvědomila, že ho i přes všechnu opatrnost stejně vyděsila. „Nic jsi neudělal. Chtějí s tebou jen mluvit o Evanovi.“

„Co je s Evanem?“

Na to si Vicky nepřipravila žádnou odpověď, ale vlastně na tom nezáleželo.

„Nevrátil se domů ze školy.“

„Ale jo, vrátil,“ zamračil se Stewie. „Viděl jsem, jak nasedá na autobus.“

„Vážně jsi ho viděl, Stewie?“

Stewie se zamyslel.

„No, vlastně přímo nastupovat jsem ho neviděl.“ Vylezl z postele s takovým zaraženým výrazem, jaký mívá jako malý. Přestože vyrostl a začínal se měnit, pořád vypadal roztomile.

Vicky se natáhla za dveře pro župan, který v podstatě nikdy nenesil. Dárek od babičky.

„Měl by sis ho obléct. Dole se už několik hodin netopí.“

Stewie si župan pro jednu bez řečí oblékl.

Paul v kuchyni připravoval čaj. Zatímco se vařila voda, rozhlédl se z okna po okolních domech. Všechny tonuly ve tmě, tedy až na jeden, kde se v přízemí svítilo. Na jednu bláznivou chvíli Paula napadlo, jestli to není Evanův dům. Ale ten přece bydlí tři kilometry od nich. Vyndal ze skříňky zřídka kdy používanou mističku s cukrem a položil ji na ták spolu se dvěma nejlepšími hrnečky. Tváří v tvář autoritě si uvědomil, kolik z matčiny výchovy ze sebe ještě dokáže vykresat. Když voda začala vřít, zalil čtyři čaje, přidal do nich mléko, našel mezi příbory čtyři stejné lžičky a zvedl podnos. Tolik k mé rebelské nátuře, pomyslel si, zatímco ho nesl do obýváku. Tolik let studentských protestů, tolik demonstrací kvůli odstřelu divokých prasat. Teď má policajty doma a nese čtyři stejné lžičky. Časy se mění.

Když přišel do obýváku, zjistil, že během jeho nepřítomnosti došlo ke změně zasedacího pořádku. Stewie s Vicky

seděli na pohovce, zatímco Naylorová a Hagen na jídelních židličkách. Celá ta scéna působila stísněně, nepřírozně, asi jako když k vám na Vánoce přijede nějaký hodně vzdálený příbuzný. Až na to, že Stewie s Vicky vypadali v nočních úborech poněkud rozpačitě a zranitelně. Stewie byl v tom županu, co nikdy nenosí, celý utopený. Vypadal v něm menší a Paul najednou pocítil nutkání je oba chránit. Vicky měla na hlavě vrabčí hnízdo. Věděl, že jakmile se podívá do zrcadla, zhrozí se. Zvláště proto, že drdol té policistky by vypadal elegantně ve vodě i na suchu. S takovým účesem nešlo nikdy šlápnout vedle.

Položil táč s hrnků na stůl a znovu si vzpomněl na matku. Neměl přinést i sušenky? Stewie by je možná ocenil. Jakmile se však na syna podíval, došlo mu, že je vyděšený. Sušenky budou to poslední, na co myslí.

„Prosím, nabídněte si,“ řekl a obešel křeslo, aby se posadil na gauč vedle syna. Zdálo se, že Stewie je za jeho blízkost vděčný, protože se hned posunul, aby si měl Paul kam sednout.

Hagen se na Stewieho usmál, šlo ovšem o takový ten nacvičený úsměv, jakým se policista nejspíš snaží prolomit ledy. Jen trik, jak se Stewiemu co nejrychleji dostat do hlavy. Naylorová si vzala čaj, přidala do něj trochu cukru a zamíchala ho. Jako by ji daleko víc než Stewie zajímal právě onen nápoj. Paul ale věděl, že to jen předstírá, aby si jeho syn nepřipadal tolik pod tlakem.

Pak Naylorová odložila lžičku zpět na táč a usrkla.

„Jenom od tebe potřebujeme, abys nám velmi přesně popsal, co se stalo potom, když jste odešli ze školy,“ vyzval ho Hagen. „Víš, kolik bylo hodin, když jste opouštěli budovu?“

Ani náhodou, pomyslel si Paul.

„Moc ne,“ přiznal Stewie.

„A kolik myslíš, že mohlo být, Stewie?“ ozvala se Naylorová. „Stačí nám odhad.“

„Potom co skončil trénink.“

„Ten končí většinou kolem páté,“ vložila se do toho Vicky.
„Takže bylo pět?“ navázala na ni Naylorová. „Trénink skončil jako obvykle?“

Stewie pokrčil rameny.

„Kdo vás trénuje?“ zeptal se Hagen. „Který učitel?“

„Pan Griffiths.“

Hagen vytáhl propisku a zápisník. Něco si do něj zapsal a nechal si ho otevřený na koleni tak, aby do něj viděl jenom on.

„A co jste dělali, když bylo po tréninku?“ vyptávala se dál Naylorová, načež ze Stewieho pracně vytáhla detaily následujících pětadvaceti minut. Ztracenou botu, cestu do trafiky, co si koupili, jak se rozloučili na autobusové zastávce.

„Zahlédl jsi někoho známého?“

„Ne.“

„Mluvil s vámi někdo?“

„Jen prodavač.“

„Co říkal?“

„Kolik to stojí.“

„To je všechno?“

Stewie přikývl.

„Byl v tom obchodě ještě někdo?“

„Takovej potetovanej chlápek. Plešatej.“

„Jak potetovaný? Dokázal bys to tetování popsat?“

„Na hřbetu ruky měl vytetovanýho hada.“

„Nevšiml sis třeba cestou na zastávku nějakého auta, které bys poznal? Nejel kolem někdo známý nebo třeba některý soused?“

Stewie se zamyslel, načež zavrtěl hlavou.

„Díky, Stewie,“ poděkovala mu Naylorová. „Moc jsi nám pomohl. Mám už jen poslední otázku, aspoň prozatím. Připadal ti Evan v pořádku? Netrápilo ho něco? Neměl třeba nějaké potíže ve škole nebo tak?“

Vtom se otevřely dveře do obývacího pokoje a v nich se zjevil rozespalý George v dinosauřím overalu. Nechápatě se rozhlédl kolem a pak se zamračil na mámu.

„Co se děje, mami?“

Vicky vyskočila z pohovky a popadla ho za ruku.

„Alou zpátky do postele, Georgie,“ vyhrkla. „Tohle je jen pro dospělé.“

„Ale Stewie tu být smí.“

„Taky je starší. Promiňte.“

S tím odvedla syna z pokoje. George cestou nahoru protestoval.

Naylorová se na Stewieho usmála.

„Takže, mluvili jsme o Evanovi. Nemá nějaké starosti? Nešikanuje ho někdo? Nebo si na něj třeba někdo nezasedl?“

Paul byl rád, že policistka o chlapci mluví v přítomném čase.

Stewie zas jen pokrčil rameny.

„Myslím, že ne,“ řekl nakonec.

Zdálo se, že už není co dodat. Vicky s Georgem se nahoře začali hádat.

Naylorová se natáhla pro hrnek s téměř vychladlým čajem a dopila, co v něm zbylo.

Hagen schoval zápisník.

„Myslím, že tohle nám prozatím bude stačit, pane Warehame,“ prohlásil.

Naylorová vytáhla vizitku a podala ji Paulovi.

„Budeme potřebovat, aby Stewie přišel na stanici učinit výpověď,“ dodala. „Hlavně aby nám popsal to tetování. S nezletilými pracují speciálně vyškolení kolegové a po celou dobu výslechu s ním můžete zůstat. Je to jen rutina, nic, co by vám mělo dělat starosti, dostavte se ale co možná nejdřív.“

„Kde je Evan? Co se mu stalo?“ vyhrkl Stewie.

Naylorová se usmála.

„Nemyslím, že by byl někde daleko,“ odpověděla. „Hledá ho spousta lidí. Nedělej si starosti.“

Paul za nimi zavřel dveře. Když šel za Stewiem do schodů, slyšel, jak peugeot venku na ulici nastartoval a odjel. Ještě překvapivě dlouho ho však slyšeli, jelikož jinak bylo všude ticho.

Paul se díval, jak ze sebe syn shazuje nenáviděný župan a leze zpátky do postele. Dal mu pusku na čelo a pohladil ho po vlasech. Z nějakého důvodu měl slzy na krajíčku.

„Dobrou, synku.“

Když už zavíral dveře pokoje, zastavil ho Stewieho hlas. „Tati?“

„Copak?“

„Myslím, že jsem měl s Evanem počkat na zastávce, než odjede.“

Paul zaváhal.

„Tím se netrap,“ řekl nakonec. „Vůbec neuvažuj o tom, že je cokoli z toho tvoje vina. Někdo ho nejspíš jen svezl.“

Tu větu chtěl vzít zpět, jakmile ji vyřkl. Když Paul zavřel Stewieho v temnotě jeho ložnice, oběma se usadila v hlavě táž nepříjemná myšlenka. Možná někdo Evanovi opravdu nabídl, že ho svezde. Jenže co když se jednalo o nabídku, kterou neměl možnost odmítnout?

Hagen dodržoval maximální povolenou rychlost, přestože kromě nich po předměstské silnici nikdo nejel. Naylorová pozorovala ručičku tachometru, která se nikdy nepřehoupla nad padesát kilometrů v hodině.

Na návrat k Evanovi domů se nijak zvlášť netěšila. Pohled na jeho zdrcenou matku byl trýznivý.

Hagen vyhodil pravý blinkr. Pravidla jsou pravidla, nezáleželo mu na tom, že to vlastně není potřeba, když ho nikdo

nevidí. Vysílačka v přístrojové desce trochu zapraskala, ale hned zase ztichla.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal se Hagen Naylorové. „Kdyby sis měla vsadit, co se podle tebe stalo?“

Naylorová se na něj podívala.

„Myslíš na základě zkušeností z praxe?“

„Na základě výsledků předchozích případů.“

„Slušná rodina, žádné předchozí pokusy o útěk z domova, žádné zjevné potíže ve škole. Když si dám dvě a dvě dohromady, řekla bych, že máme důvod k obavám.“

Zahnuli do ničím zajímavé ulice, kde bydleli Ferrersovi. Všude samé poválečné dvojdomky. Předzahrádky povětšinou ustoupily parkovacímu místu. Před Evanovým domem zatím parkovala jen policejní auta, ale bylo jasné, že to se změní, jakmile se o případu doslechnou média.

Hagen zastavil za jedním z hlídkových vozů. Pod světlem na verandě Ferrersových hlídala uniformovaná policistka.

„Nemusím snad dodávat, že to je jenom mezi námi,“ dodala Naylorová a vystoupila z auta.

Jack Ferrers byl už od útlého věku ranní ptáče. A přestože většinu dobytka už rozprodal a neměl ani třetinu práce co dřív, zbavit se starých zvyků nebylo snadné. Jack rád vstával v pět, přestože touhle roční dobou svítalo až mnohem později a z oken neviděl nic než potemnělé kopce. Za dlouhých podzimních a zimních týdnů před úsvitem vždycky akorát uvařil čaj a četl si včerejší noviny.

Farma na Ainscloughském vrchu byla tři sta let stará a z každé její stěny dýchal chlad. Za chvíli Jack dojde pro uhlí a zatopí v kamnech, aby se to dole trochu prohřálo, než vstane Dora, protože Doře bývala poslední dobou zima jako nikdy dřív.

Millie, jejich border kolie, venku neklidně vláčela sem a tam řetěz po kamenné dlažbě dvorku. Nejspíš ucítila poblíž kurníku lišku. Jack si říkal, že ji na chvíli pustí, aby vetřelce zahrnala.

Jenže vtom zazvonil telefon. Obvykle jim nikdo nevolal. V tom tichu nešlo drnčení aparátu přeslechnout.

Jack složil noviny, vyšel na chodbu a zvedl sluchátko.

„Haló?“

„Tati? Jsi to ty?“

Jack poznal Mattův hlas, ačkoli zněl jinak, vůbec ne radostně jako obvykle.

„Nevíš, kolik je hodin?“ řekl Jack. „Probudíš mámu.“

„Tati.“ Mattův hlas zněl zlomeně, uslzeně. Jack pochopil, že jde o něco vážného. Zavřel oči. „Tati, Evanovi se něco stalo.“

Jack měl najednou potřebu si sednout, jenže poblíž nestála žádná židle. Na stolečku ležely kromě telefonu ještě zarámované fotografie. Na jedné byli Jack s Evanem dole u potoka. Čtyřletý vnuk se na ní usmíval, v rukách sklenici s drobnými rybičkami, dědečkovu dlaň na hlavě. Na té fotce svítilo sluníčko. Millie se venku rozštěkala.

„Tati?“

„Jsem tady, synku.“ Seshora zaslechl vrzání podlahy. Takže Dora už vstala a jde zjistit, kdo volá. Jack mluvil tiše. „Povídej. Co se stalo?“

Matt mu roztřeseným hlasem popsal, jak se věci mají. Jack tušil, že Dora už je nahoře na podestě a poslouchá, tak se otočil ke schodišti zády, aby na sobě nedal nic znát. Nechal Matta mluvit, dokud už nebylo co víc říct.

„Co od nás potřebuješ?“ zeptal se ho Jack. „Můžeme za vámi přijet. Poprosím Boba Sturgesse, aby mi dohlídl na farmu.“

Vyslechl si Mattovy důvody, proč bude lepší, když zůstanou doma. V domě se to hemží policisty. Ti je navíc varovali, že se brzy ukážou novináři.

„Cokoli myslíš, že bude nejlepší,“ souhlasil Jack. „Mám ti dát mámu?“

Následovalo ticho. Jack věděl, že Matt na druhé straně telefonu vrtí hlavou. Prkna na schodech zavržala Doře pod nohama.

„Řekni jí o tom ty,“ požádal ho Matt. „Ale trochu to zlehči, tati.“

Jack neměl nejmenší tušení, jak se dá něco takového zlehčit.

„Tak my ti zavoláme zas za pár hodin,“ řekl. „Ale kdyby bylo cokoli nového, dej nám hned vědět. Hned, slyšíš mě?“

Když zavěsil, chvilku trvalo, než se dal dohromady.

„Kdo pro všechno na světě v tuhle ranní hodinu volal?“ zeptala se Dora.

Jack ucítil divný tlak na prsou. Kam si jenom dal prášky na srdce?

„Jacku? Je ti něco?“

„Zrovna jsem vařil čaj,“ řekl.

Dora za ním sešla do kuchyně. Cestou si zavázala pásek na županu. Její obnošené bačkory z ovčí kůže pleskaly o chladné dlaždice.

Jack se posadil ke stolu a pokynul jí, aby si k němu přisedla.

„To byl Matt,“ hlesl.

„Matt? Co chtěl? Stalo se něco? Nevypadáš dobře, Jacku. Dojdu ti pro prášky.“

Už se chtěla zvednout, ale Jack jí položil dlaň na ruku a zastavil ji. Měla tak drobné ruce. Sotva o trochu větší než dítě.

„Doro,“ řekl. „Nejde o Matta. Jde o Evana. Myslí si, že ho nejspíš někdo odvedl.“

Doře se ve tváři objevil výraz, který Jack za celých čtyřicet let, co spolu žili, ještě nikdy neviděl. Kdyby ho musel nějak popsat, řekl by *zdrčený*. Stiskl jí ruku v naději, že ji tím trochu podpoří, že jí to dodá sílu.

„Jak to myslíš?“ vyhrkla Dora. „Odvedl kam?“

Jack zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že ten tlak, který cítí v očích, jsou vlastně slzy. Nechtěl plakat, protože by to Doru rozrušilo, a on sám nesnášel, když plakala. Většinou při tom míval jen takový divný pocit, ale v tomhle případě by mu to akorát rychleji zlomilo srdce. A na zlomené srdce je ještě příliš brzy. Policie se domnívá, že je velká naděje, že ho najdou. Tak to Matt říkal. Čekali, že Evan bude brzy zase doma, živý a zdravý.

Právě na to myslel a právě to se taky rozhodl říct Doře.

„Nevědí, kde je. To je pravda. Včera se nevrátil domů ze školy. Možná si jen spletl autobus a někde se ztratil. Nebo měl nehodu. Obvolávají nemocnice, to se dalo čekat.“

„Včera? Chceš říct, že je pryč celou noc?“

Jack přikývl. Tlak v očích si hlídal, najednou však zjistil, že se mu chvěje brada.

„Je u nich policie. Matt říkal, že to bude ve zprávách.“

„V jakých zprávách?“ Na to jí Jack neodpověděl. „Myslíš v televizi? Že ty myslíš v televizi?“

Tentokrát už ani na žádnou odpověď nečekala, zakryla si tvář dlaněmi a začala se třást.

„Náš chlapeček!“ zasténala. „Náš malý hodný chlapeček!“

Jack jí položil ruku kolem ramen. Teď, když se nedívala, se rozplakal i on. Po slzách mu na kalhotách zůstávaly tmavé skvrny.

„Možná o nic nejde, lásko,“ utěšoval ji. Pak ji objal a políbil na hlavu, do šedých vlasů, které bývaly mahagonově hnědé, a vdechl vůni citronového šamponu. „Klidně se může co nevidět někde objevit, zdравej jako rybička. Třeba se doma jen pohádali a on si sbalil věci, aby mámu s tátou trochu vyděsil.“

Dora se ho držela tak pevně jako už roky ne. V kapse županu měla vyšívaný kapesník s fialkami. Vytáhla ho a vysmrkala se.

„Co budeme dělat, Jacku?“

Jack ji znovu políbil do vlasů.

„Policie si myslí, že jestli utekl, existuje šance, že se vydá k nám, takže bude nejlepší, když se odsud ani nehnete. Matt nechce, abychom za nimi jezdili. Vypadalo to, že je toho na ně s policií a novináři ažaž. Zjevně mají plný dům. Kdyby chtěl, abychom přijeli, dá nám vědět.“

„Měli bychom zapnout televizi,“ napadlo Doru. „V šest budou zprávy.“

„Matt se bojí, že tě to rozruší.“

„Kluk hloupá,“ povzddechla si Dora a otřela si oči. „Já vydržím víc, než si myslí.“

Jack vstal.

„Uvařím čerstvej čaj a zatopím v kamnech,“ řekl. „Jestli se tady Evan ukáže, bude určitě promrzlej na kost. A ty by ses měla oblíct, miláčku, a hodit na sebe zástěru. Víš přece, že jestli přijde, určitě bude mít chuť na tvůj koláč.“

4

„Je to jen rutina,“ prohlásila policistka.

Na pohovce seděla dost strnule, jako by se bála, že ji někdo nachytá, jak se válí. Krásná mladá dívka. Křehká. Matt dospěl k závěru, že tváří v tvář opilcům z centra města nebo nějaké občanské neposlušnosti by byla k ničemu. Ale k tomu, aby dělala jemu a Claire společnost v obýváku, se hodila dobře, i kdyby jen pro ten dojem, že by se zhroutila, kdyby na ni zvedli hlas.

Na Claire pozoroval Matt přes noc jisté změny, žádná z nich se však nerovнала té, kterou zaznamenal u sebe. Klidný, rozumný muž, za něhož se považoval, ustoupil do pozadí a uvolnil cestu vznětlivému neurvalci, který křičí, hádá se a ani se neobtěžuje předstírat jakýkoli respekt vůči těm, kteří se jemu a jeho rodině snaží pomoci. Jeho nová osobnost ho vyčerpávala. Hlasité výlevy vzteku byly snad ještě víc vysilující než obavy a nevyspání. Proto byl rád, že aspoň na chvíli může zasklouznout k pokoře.

K čemu je taky křik? Jestli si potřebují něco odškrtnout, tak směle do toho. Seshora slyšeli, jak policisté posouvají nábytek a otevírají skříně. Před chvílí dokonce zaslechl, jak zavrzal poklop od půdy a zaskřípal skládací žebřík. Pak na jeho nejnižší příčku stoupla něčí těžká noha.

„Překvapilo by vás, kolik neznámých dětí se najde doma. Pod postelí, v garáži, v kůlně. Domov vždycky prohledáváme jako první.“

Policistka se zdála být poněkud v rozpacích z toho, jaká banalita z ní právě vypadla. Claire zabloudila očima k oknu a té nepravděpodobné scéně za ním — tlačenci policejních aut a dodávek se satelity na střechách a logy televizních stanic na dveřích. V roztřesené ruce svírala prázdný hrnek. Když ho odložila na stůl, zaslechla, jak se otevírají dveře do Evanova pokoje, a zalila ji sladká úleva.

Už chtěla vstát, ale policistka smutně zavrtěla hlavou a vzápětí místo Evanových tichých kroků zaslechli v pokoji nad sebou dusání nohou těžkého muže.

Claire klesla zpátky na pohovku a v očích ji začaly pálit nové slzy. Zatímco hledala rozechvělými rukama kapesník, venku se smáli tři televizní reportéři. Když se na ně zadívala, jeden se od zbylých dvou oddělil, přistoupil k oknu a drze nakoukl dovnitř.

Když si policistka všimla Claiřina zaraženého výrazu, vstala a došla k oknu.

„Tohle raději zatáhneme, co říkáte?“ navrhla a stáhla roletu. Obývací se najednou ponořil do šera. Policistka rozsvítila lampu.

Nahoře na půdě mezitím někdo opatrně našlapoval mezi trámovím.

Jako bych o tom nevěděl, kdyby tam můj vlastní syn byl, pomyslel si Matt.

„Brzy budeme pryč,“ ujistila je policistka. „Nedáme si ještě čaj?“

Na policejní stanici v Ashridge mezitím Hagen požádal o asistenci detektiva seržanta Dallabridu. Dallabrida vyrostl na ulici, kde získal drsnou náturu, kterou ještě umocňovalo tělo svalovce závislého na posilovně, proteinových nápojích a vzpírání. Jeho vzezření budilo v podezřelých nutkání začít

spolupracovat raději dřív než později. Když za nimi zavíral dveře, ještě se usmíval nějakému vtipu jednoho z kolegů.

Pak si policisté sedli ke stolu, Hagen otevřel desky a Dallabrida zapnul nahrávání, uvedl čas, datum a jména všech přítomných.

Pan Griffiths v místnosti už nějakou dobu čekal, sám, jen s kelímkem kávy a příslibem, že to už nebude trvat dlouho. Dostavil se, jak po něm chtěli, během přestávky na oběd. S očekáváním, že ve dvě bude zas zpátky na hřišti. V teniskách a teplákové soupravě si tváří v tvář oblekům, kravatám a krátce zastřiženým vlasům — Dallabrida vypadal v obleku šitém na míru skutečně skvěle — připadal jaksi v nevýhodě.

„Nemusíte vypovídat,“ pokračoval Dallabrida, „ale vaší obhajobě může uškodit, pokud během výslechu nezmíníte okolnosti, o které se později budete opírat u soudu. Cokoli, co řeknete, může být použito jako důkaz. Přejete si, aby byl u vašeho výslechu přítomen právník?“

Pan Griffiths vypadal vystrašeně.

„O co tady jde?“ chtěl vědět. „Je tohle opravdu nutné? Přišel jsem dobrovolně. Tvrdili jste, že půjde o neformální rozhovor.“

„Rádi jednáme na rovinu,“ odpověděl Dallabrida. „Je to spíš pro vaši ochranu než pro naši. Když běží nahrávání, není pravděpodobné, že byste se setkal s policejní brutalitou, nemyslíte?“

„Já doufám, že bych se s policejní brutalitou nesetkal tak jako tak,“ odvětil Griffiths a zadíval se na Hagen. „Ne v téhle době.“

Dallabrida se usmál ještě víc.

„To není náš styl, kámo,“ uklidnil ho.

„Takže můžeme pokračovat?“ ujal se slova Hagen. „Díky, že jste přišel. Chtěli jsme s vámi mluvit, jak jistě tušíte, v souvislosti se zmizením Evana Ferrerse. Myslíme si, že jste

jeden z posledních, kteří ho viděli. Tedy jeden z posledních dospělých.“

„Ano, jistě.“

Hagen přešel propiskou po formuláři, který měl v deskách úplně nahoře.

„Mohl byste uvést své celé jméno, pane Griffithsi?“

„Robert. Robert Griffiths.“

„Datum narození?“

„Dvanáctého července sedmdesát dva.“

Hagen přešel hrotem propisky po lejstru zpátky nahoru. Dallabridovi zmizel úsměv z tváře.

„Tady stojí,“ poznamenal Hagen, „že celým jménem jste Quentin Robert Griffiths. Quentin. To je neobvyklé jméno.“

„Moje matka si dělala plané naděje, že udělám díru do světa.“

„A proč jste se nám nezmínil, že se jmenujete Quentin?“

„Vy byste to vytruboval?“

„Jde o to, pane Griffithsi, že se o vás zajímáme. Protože to není poprvé, co jste se nám objevil v hledáčku,“ pokračoval Hagen a začal se přehrabovat v deskách, jako by něco hledal. „Před sedmi lety si na vás stěžoval jeden z vašich žáků. David Sellers. Tvrdil, že jste se ho v šatně pokusil osahávat. Povíte nám k tomu něco?“

Dallabrida si založil ruce na prsou. Pan Griffiths nasadil nevěřící výraz.

„To si ze mě snad děláte legraci!“ vyhrkl. „Ježiši Kriste! Tak vy se o mě zajímáte? Celá ta věc byla vymyšlená! Prostě hloupost. Tehdy jste k tomu taky dospěli.“

„Vlastně se to stalo ještě předtím, než jsem tu nastoupil. Nechtěl byste nám tedy zopakovat, co se tehdy stalo?“

Pan Griffiths zrudl.

„Začal jsem si s matkou toho kluka. A jemu se nelíbilo, když jsem ji pak nechal.“

Dallabrida až přehnaně zvedl obočí.

„Takže máte ve zvyku začínat si něco s matkami svých žáků?“

„Jednou nebo dvakrát k tomu došlo.“

Jestli se teď Dallabrida zatvářil obdivně nebo nesouhlasně, nešlo odhadnout, nicméně Hagen vypadal přísně.

„Někteří rodiče by z toho jistě nebyli nadšení,“ poznamenal. „Mohlo by je to vést k domněnce, že nejste tak docela bezúhonný. Pověřil jsem už kolegy, aby Davida Sellerse kontaktovali. Uvidíme, co nám k tomu poví on, až ho najdeme. Řekl bych, že bychom vám to čekání mohli zpříjemnit dalším kelímkem kávy.“

„Když budete mít štěstí, třeba vám k němu přihodíme i pár sušenek,“ dodal Dallabrida.

„Chci právníka,“ vypravil ze sebe pan Griffiths.

Naylorová seděla v učebně za katedrou. Křik, který k ní doléhal z venkovního hřiště, ji přenesl o mnoho let zpátky. Tahle škola však nepáchla po rozvařených vejcích a křídě. Doba se posunula k bílým tabulím a interakci. A v jídelně si k obědu koupila ciabattu s grilovaným kuřecím masem.

Do třídy vstoupil ležérně oblečený muž. Ani neměl kravatku, na níž ředitel u zaměstnanců trval. Několikadenní strniště na tvářích mu přerůstalo ve vousy a křivé zuby měl zažloutlé jako závisláci na heroinu. Jinak ale působil příjemně, nesměle, jako by chtěl ostatním zalíbit, jako intelektuál.

„Nejdu pozdě, že ne?“ zeptal se. Naylorová zkontrolovala čas i seznam zaměstnanců školy, který dostala.

„Pan Prentice?“

„No jo, to jsem já. Gary Prentice. Vlastně Gareth. Ale lidi to rádi zkracují na Gary.“

„Posadte se, pane Prentici.“